

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - Broj osamnaest

Jeff Pippenger

2025-12-25

Broj osamnaest

Razmatramo savez s Abramom i još se nismo osvrnuli na onaj dio proroštva o Abramom koji je u izravnoj vezi s uvodnim redcima knjige proroka Joela. Abramovo proroštvo o 400 godina ropstva, zajedno s Pavlovih 430 godina, tvori proročku strukturu koja se usklađuje s 1290 godina iz Daniela 12,11. Proroštvo od 1290 godina iz jedanaestog retka jest omega-proročko razdoblje Abramove i Pavlove linije od 430 godina. Ta istina jedan je od elemenata onoga što je otpečaćeno u posljednjim danima i što razdvaja mudre od opakih.

S proročanstvom omege od 430 godina povezan je simbol „četiri naraštaja”, koji označava razdoblje vremena kušnje za narod koji je držao Božji izabrani narod u ropstvu. Za Mojsija to je bio Egipat; za sto četrdeset i četiri tisuće, koji pjevaju pjesmu Mojsijevu, to je povijest Sjedinjenih Država od 1798. do nedjeljnoga zakona. Sjedinjene Države, predstavljene kao „zvijer iz zemlje” u Otkrivenju trinaest, započinju kao janje, a završavaju govoreći kao zmaj. Josip, simbol Janjeta, predstavlja razdoblje relativnoga mira u Egiptu, sve dok nije ustao novi faraon i dok nije započelo ropstvo. Tako je narod nad kojim se izvršava sud u četvrtom naraštaju, a koji je za Mojsija bio Egipat, zapravo Sjedinjene Države. Ostatak se sudi pri nedjeljnom zakonu, kako je predočeno zlama koje su za Hebreje dosegnule vrhunac krvlju na njihovim do vratnicima, a potom nad egipatskim narodom na Crvenome moru. Josip i Mojsije predstavljaju dobrog faraona i lošeg faraona, što za Sjedinjene Države najprije znači janje, a zatim zmaja.

Abramovo proročanstvo o sudu u četvrtom naraštaju uključivalo je činjenicu da je završetak vremena kušnje postupan, jer je unutar Mojsijeva ispunjenja Abramova proročanstva; ne samo da je vrijeme kušnje za Egipat završilo, nego je još uvijek preostajalo vremena da Amorejci napune svoju čašu vremena kušnje—nakon što je Egipat napunio svoju. Crveno more za Egipat bilo je nedjeljni zakon za Sjedinjene Države, a zatim će „svaka druga zemlja na kugli zemaljskoj” „slijediti primjer” Sjedinjenih Država, kao što su predstavljali Amorejci nakon završetka vremena kušnje za Egipat.

Amorejci su jedno od deset plemena koja, u Abramovu savezu, označuju svijet od rijeke egipatske do rijeke babilonske, te stoga Amorejci predstavljaju narode svijeta, koji kao narodi završavaju svoje pojedinačno vrijeme kušnje nakon nedjeljnog zakona u Sjedinjenim Državama. Amorejci su biblijski simbol suda koji se zatvara nad svijetom, i to se događa u trećem i četvrtom naraštaju. Crveno more je simbol završetka vremena kušnje za Sjedinjene Države, a Amorejci predstavljaju narode koji postupno završavaju svoje vrijeme kušnje sve dok se ljudsko vrijeme kušnje ne okonča. Stoga su Amorejci simbol razdoblja krize nedjeljnog zakona od Crvenoga mora pa sve do izbavljenja istočnim vjetrom, kada se Božjem narodu otvara put izbavljenja.

No Abramovo proročanstvo ne govori samo o četvrtom naraštaju u smislu Sjedinjenih Američkih Država kao Egipta, i svijeta kao Amorejaca, nego još važnije smješta naraštaj Božjega naroda koji prelazi Crveno more kao „četvrti naraštaj“. Kada iz razumijevanja „četiri naraštaja“ u Abramovu prvom koraku od triju koraka izvučemo ono što se može izvući, razmotrit ćemo drugi i treći korak Abrahamova saveza. Drugi je korak sedamnaesto poglavlje, a treći je, dakako — dvadeset drugo poglavlje.

U dvanaestom poglavlju Daniela utvrđena su tri proročka razdoblja, i sva ona predstavljaju proročko vrijeme koje je prestalo 1844. godine. Ta su tri razdoblja otpečaćena u posljednjim danima, i ta tri razdoblja predstavljaju umnoženje spoznaje koje zadesi Božji narod u posljednjim danima. Krist kao čovjek odjeven u lan iznosi prvo od ta tri proročka razdoblja u sedmom retku, i čineći to, poistovjećuje se s anđelom iz Otkrivenja 10, koji ne stoji na vodi, nego na zemlji i moru.

I anđeo kojega vidjeh gdje stoji na moru i na zemlji podiže svoju ruku k nebu, i zakle se Onim koji živi u vijeke vjekova, koji stvori nebo i što je u njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti. Otkrivenje 10:5, 6.

U sedmom retku dvanaestoga poglavlja čovjek odjeven u lan također se zaklinje Onim koji živi dovijeka.

I čuh čovjeka odjevena u lan, koji bijaše nad vodama rijeke, kad podiže svoju desnicu i svoju lijevicu prema nebu i zakle se Onim koji živi dovijeka da će to biti za vrijeme, vremena i polovicu vremena; i kad dovrši raspršiti moć svetoga naroda, sve će se to svršiti. Daniel 12,7.

Nadahnućem smo obaviješteni da se ista linija proročanstva koja se nalazi u knjizi proroka Daniela nastavlja u knjizi Otkrivenja, a milleritsko razumijevanje jest da su ta dva opisa paralelni odlomci o Kristu. Krist kao Anđeo s knjižicom, koji u knjizi Otkrivenja označava završetak primjene proročkoga vremena 1844. godine, i Krist kao Čovjek odjeven u lan u knjizi proroka Daniela, koji označava da će, kada u Sjedinjenim Državama stupi na snagu zakon o nedjelji, sva čudesa Danielova posljednjeg viđenja biti dovršena. Unutar te svete povijesti, koja prethodi zakonu o nedjelji i doseže svoj vrhunac u njemu, Božji je narod trebao biti raspršen kroz razdoblje predstavljeno simbolom 1260. Razdoblje raspršenja koje prethodi zakonu o nedjelji izneseno je u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, gdje su Mojsije i Ilija ubijeni te leže mrtvi na ulici tri i pol dana, što je simbol 1260.

U sedmom retku čovjek odjeven u lan izjavljuje da će, kad raspršenje snage svetoga naroda navršiti svoja tri i pol dana, biti dovršena „čudesa“ koja snalaze Božji narod posljednjih dana. Posljednji smo članak zaključili komentarom sestre White o trećem poglavlju Zaharije. Prva rečenica glasila je: „Zaharijino viđenje Jošue i Anđela primjenjuje se s osobitom silom na iskustvo Božjega naroda u završnim prizorima velikoga Dana pomirenja.“ U tom su poglavlju, i u nadahnutom komentaru sestre White na to poglavlje, sto četrdeset i četiri tisuće „ljudi kojima se dive“. „Čudesa“ posljednjega Danielova viđenja, koja se dovršavaju nedjeljnim zakonom, jesu „čudesa“ povezana sa zapečaćenjem Božjega naroda.

Dvanaesto poglavlje Daniela pruža svjetlo koje pečati sto četrdeset i četiri tisuće u posljednjim danima. To je svjetlo prikazano kroz tri proročka razdoblja, koja su sva bila prepoznata i uspostavljena kao istina u mileritskoj povijesti. Ta su tri razdoblja iznesena u trima stihovima i tri su stupa koji podupiru ustrojstvo istine. Ustrojstvo istine poduprto je procesom od tri koraka. Taj proces od tri koraka prikazan je unutar odlomka od devet stihova (4–12) putem triju stihova koji iznose proročko vrijeme. Ta tri proročka razdoblja, kada im se pristupa iz temeljnog mileritskog razumijevanja, proizvode tri simbolička razdoblja koja su određena u skladu s mileritskim razumijevanjem, ali ne primjenjuju element vremena.

Tri razdoblja nalaze se unutar samoga odlomka Svetoga pisma koji definira „proces zapečaćivanja proročanstva — a zatim njegova otpečaćivanja”, uključujući klasični biblijski opis trostrukoga procesa kušnje. Devet redaka koji započinju time što je Danielu rečeno da zapečati svoju knjigu upravo su oni reci u kojima su izložena ta tri razdoblja, a u tih devet redaka proces pročišćenja koji se ostvaruje kada se istina otpečati izražen je riječima „očišćeni, ubijeljeni i iskušani”. Tri razdoblja u tri retka predstavljaju umnoženje znanja, u vrijeme svršetka, u posljednjim danima, i predočuju završni proces kušnje i zapečaćivanja Božjega zavjetnog naroda. To je povijest u kojoj su izložena simbolična „čudesa” koja snalaze Božji narod u posljednjim danima. Molim vas, ponovno pročitajte ovaj odlomak.

Tri razdoblja, u tri retka u odlomku od devet redaka, predstavljaju vrhunac Danielove knjige, a vrhunac koji je ondje prikazan jest vrhunac unutarne proročke linije; to je priča o tome kako se kamen „odvaljuje” s gore, bez ruku, što je priča o Ostatku. Ta unutarnja linija predstavljena je u desetom i dvanaestom poglavlju, a vrhunac vanjske linije proroštva nalazi se u završnim recima jedanaestog poglavlja i u prvih nekoliko redaka Daniela dvanaest.

Ta su tri razdoblja također vrhunac viđenja svjedočanstva rijeke Ulaja i rijeke Hiddekela, a ta tri retka uključuju proročko razdoblje koje predstavlja vrhunsko ispunjenje proročanstva o vremenu Saveza, koje daje i Abrama i Pavla kao svjedoke. Isus je, kao Čovjek odjeven u lan, u sedmom retku, hodeći po vodi. U jedanaestom retku dva glasa, koji su također glas Kristov, Abram i Pavao stoje da posvjedoče. U dvanaestom retku prikazana je povijest pečaćenja Božjega naroda, jer sto četrdeset i četiri tisuće jesu djevice, a djevice proživljavaju prispodobu o deset djevica, i blagoslov u dvanaestom retku nad onima je koji čekaju. Oni koji čekaju u prispodobi, i koji su „blagoslovljeni“, jesu oni koji primaju haljinu koja im dopušta ući na svadbu, kad se vrata zatvore.

U sedmom retku Isus hodi po vodi, što izaziva strah, ali Petar odlučuje vjerovati te počinje hoditi i proslavljati Boga; no Petar je često simbol obaju razreda, i slava se ponovno pretvara u strah, kako je pristigao njegov čas suda. Prvo razdoblje smješteno u sedmom retku predstavlja poruku prvoga anđela. Isus je na vodama, simbolu straha i prvoga anđela. Zatim Isus označuje razdoblje u kojem će proslaviti svoj narod prije suda nedjeljnoga zakona. Sva tri elementa trojice anđela nalaze se unutar sedmoga retka, jer je sedmi redak prvi od triju redaka koji predstavljaju trojicu anđela.

Jedanaesti redak pruža „udvostručenje“ svojim omega-svjedočanstvom alfa-glasovima Abrama i Pavla. Njihovi se „udvostručeni“ glasovi sjedinjuju kako bi iznijeli proročanstvo o vremenu saveza, a jedanaesti redak ispunjava proročanstvo kao omega, time što prepoznaje proročko

razdoblje koje završava padom Babilona 1798. godine, te tako predoduje pad Babilona kada Mihael ustane u posljednje dane. U jedanaestom retku imamo udvostručenje proroka i razdoblje koje predstavlja dva pada Babilona, te tako predstavlja poruku drugoga anđela koja je objavila: „Pade, pade Babilon.“

Sedmi redak predstavlja poruku prvoga anđela, a jedanaesti redak poruku drugoga anđela, dok dvanaesti redak, koji je Daniel 12*12 ili Daniel 144, govori o razlikovanju između mudrih i ludih, koje se ostvaruje u procesu suda što završava očitovanjem karaktera u krizi suda. Dvanaesti redak predstavlja poruku trećega anđela, pokazujući kako je svijet podijeljen u dva razreda, a pandan vanjskomu prikazu upravo te podjele kod trećega anđela jest unutarnja podjela trećega anđela, prikazana u dvanaestome retku. Sedmi, jedanaesti i dvanaesti redak poruka su triju anđela, a ti su redci svjetlo koje se otpećuje u posljednjim danima. Otpećivanje ta tri retka u posljednjim danima u skladu je s desetim poglavljem Otkrivenja.

Krist kao moćni anđeo, kao i Lav iz plemena Judina u desetom poglavlju, povikao je kao „lav“, a njegova je rika proizvela sedam gromova koji su bili zapečaćeni, kao i deseto poglavlje Daniela. To su usporedni odlomci. Zbog toga su i tri razdoblja u dvanaestom poglavlju također sedam gromova iz Otkrivenja deset.

„Sedam gromova“ jednostavno su još jedan izraz za Krista kao Alfu i Omegu, jer je primarna simbolika „sedam gromova“ ta da oni predstavljaju „razgraničenje događaja“ koji su se odigrali od 1798. do 1844. i koji se ponavljaju u „budućim događajima“ koji će „biti razotkriveni svojim redom“ u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće. „Sedam gromova“ stoga su simbol Alfe i Omega; koji je također početak i svršetak; prvi i posljednji, temelj i hram; ugaoni kamen i završni kamen — sedam gromova.

Svjetlo triju simboličkih razdoblja u Danielu dvanaest mora biti usklađeno sa svjetlom sedam gromova, jer su oni ista proročka linija. U prvom razdoblju Krist podiže obje ruke prema nebu, kao što u Otkrivenju deset čini jednom rukom. U Otkrivenju deset Njegova ruka postaje simbol završetka primjene proročkoga vremena, označavajući prijelaz s proročkih vremenskih razdoblja na jednostavno proročka razdoblja. Taj prijelaz glavnog proročkog pravila kojim su se služili mileriti bio je predodjen velikim prijelazom s doslovnoga na duhovno u Kristovo vrijeme.

Apostol Pavao bio je podignut da uspostavi glavno proročko pravilo povezano s proročkom lozom izabranoga naroda. Na samome početku duhovnoga Izraela uspostavlja se glavno proročko pravilo koje iznova određuje sam Savez. Od tada nadalje biti Abrahamovo dijete značilo je biti Abrahamovo dijete po vjeri, a ne po krvi. To je proročko načelo postavljeno ponajprije perom Pavlovim, koji je u tom pogledu predodjavao Krista u desetome poglavlju Otkrivenja, mijenjajući i okončavajući proročku primjenu vremena 1844.

Savez s čovječanstvom predstavljen je dugom, a Noina arka predstavlja razdoblje vremena, prije i poslije potopa, kada nije postojao jasno određen izabrani narod. Poziv Abrahama predstavljao je veliku i značajnu promjenu u proročkom odnosu Boga s čovječanstvom. Savez sklopljen s Abrahamom predstavljao je velik zaokret u tijeku savezničke povijesti te je time predodjavao veliki prijelaz s doslovnoga na duhovno u Pavlovim danima, i s vremenske primjene na primjenu bez

vremena godine 1844.

Prvi pomak u Božjem savezu s čovječanstvom bio je vrt, a izrazita promjena bila su ograničenja u vezi sa stablom života, te je ona također proizvela promjenu odjeće, od duhovne svjetlosti do doslovne janjeće kože. Sljedeći veliki pomak u povijesti saveza jest potop, koji predstavlja Noa, kao što je Adam predstavljao prvi veliki pomak u savezu. Zatim dolazi pomak prema izabranom narodu s Abramom, koji je doveo do Mojsija, koji uvodi proročka načela da jedan dan predstavlja jednu godinu. To načelo vrijedi sve do 1844., kada je nastupio još jedan veliki pomak u savezu. U velikim epohama povijesti saveza uvijek postoji velik pomak u nekom načelu Božje proročke Riječi. Taj je pomak tijekom povijesti sto četrdeset i četiri tisuće taj da je Alfa Omega Istina. Alfa i omega načelo je prema kojemu je svršetak u Božjoj Riječi uvijek prikazan početkom. Uz to načelo alfe i omega vezana je trostruka struktura hebrejske riječi „istina”.

Veliki proročki pomak tijekom povijesti Ostatka izravno je prikazan u svakoj od glavnih povijesti saveza, a isto tako i u drugim linijama istine. „Ključ“ koji je položen na Elijakima u Izaiji 22,22 isti je ključ koji je dan Petru u Paniju u Mateju šesnaestom poglavlju. Taj je ključ dan filadelfijskoj crkvi, a William Miller bio je onaj kojemu je dan ključ koji mu je omogućio da se poveže s načelom dan za godinu, zabilježenim od Mojsija tijekom Mojsijeve povijesti, koja je bila prasluka povijesti milerita. Millerovo povezivanje s Mojsijevim proročanstvom bilo je prikazano Pavlovim povezivanjem s Abramovim proročanstvom. A zašto se Miller ne bi povezao s Mojsijem, kad se Mojsijevo spasenje u korablji povezano s Noinim spasenjem u korablji kako bi se oba saveza povezala zajedno. Pomaci u proročkoj primjeni koji započinju u Edenu pokazuju da je veliko otkrivenje proročke svjetlosti prepoznato u povijesti naroda konačnog saveza — sto četrdeset i četiri tisuće. Tvrdim da je veliki proročki pomak prikazan sa sedam gromova, koji su izravno povezani s trima razdobljima u dvanaestom poglavlju Daniela, a oni se prepoznaju jedino kada se načela alfe i omega primjenjuju u primjeni redak na redak, koja počiva na trostupanjskoj strukturi istine.

U redcima koje neposredno prethode objavi da „vremena više neće biti“, Krist je uveo sedam gromova, koji su, kao i istine iz Daniela dvanaest, bili zapečaćeni. Kontekst čovjeka odjevena u lanene haljine koji podiže obje ruke u dvanaestom poglavlju jest otpečaćenje Danielove knjige, a kontekst Krista Lava u Otkrivenju deset jest zapečaćenje sedam gromova. Sestra White usklađuje zapečaćenje sedam gromova sa zapečaćenjem Danielove knjige.

„Nakon što je ovih sedam gromova izreklo svoje glasove, Ivanu dolazi nalog, kao i Danielu u vezi s malom knjigom: ‘Zapečati ono što je izreklo sedam gromova.’ To se odnosi na buduće događaje koji će biti otkriveni svojim redom.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Sedam gromova određeni su desetim poglavljem Otkrivenja i Duhom proroštva te poviješću milerita od 1840. do 1844., koja se ponavlja u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće. U istom odlomku stoji: „Posebna svjetlost dana Ivanu, koja je bila izražena u sedam gromova, bila je prikaz događaja koji će se zbiti pod porukama prvoga i drugoga anđela. Nije bilo najbolje da narod zna te stvari, jer njihova je vjera nužno morala biti iskušana. Po Božjem redu bit će objavljene

najčudesnije i najuzvišenije istine.” Mileriti nisu razumjeli da će se suočiti s dva razočaranja, jer je njihov nedostatak razumijevanja bio određen da ih iskuša. Mileriti nisu naslućivali nikakve „uzvišene istine”, to jest, nisu očekivali nikakve „velike proročanske pomake” u povijesti saveza.

Iako „nije bilo najbolje da“ mileritski „narod zna te stvari“, sto četrdeset i četiri tisuće bivaju kušane istom poviješću, ali ne time što nevino pogrešno razumiju povijest, nego time što ne razumiju povijest koju su dužni poznavati. To je ista kušnja, samo obrnuta. Ivan u desetom poglavlju Otkrivenja, prije svega predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće, a tek drugotno mileritski pokret prvoga i drugoga anđela. To se prepoznaje kada se vidi da je Ivan unaprijed obaviješten, prije nego što je pojeo malu knjigu, da će ona biti slatka, a zatim gorka. Za milerite nije bilo najbolje da znaju što je to značilo, ali Ivan predstavlja narod koji unaprijed zna što se događa kada su mileriti pojeli malu knjigu.

I otidoh k anđelu i rekoh mu: Daj mi knjižicu. A on mi reče: Uzmi je i pojedi je; i zagorčat će ti utrobu, ali će ti u ustima biti slatka kao med. I uzeh knjižicu iz ruke anđelove i pojedoh je; i bijaše mi u ustima slatka kao med; a čim je pojedoh, utroba mi zagorča. Otkrivenje 10,9.10.

Ivanu je unaprijed rečeno o gorko-slatkom iskustvu od 1840. do 1844. godine, o povijesti prikazanoj u desetom poglavlju. To iskustvo, tako jasno predstavljeno u devetom i desetom retku, također je jasno prepoznatljivo u recima od drugoga do četvrtoga.

I u ruci je imao otvorenu knjižicu; i stavi svoju desnu nogu na more, a lijevu na zemlju, te povika glasom velikim, kao kad lav riče; i kad je povikao, sedam gromova ogласiše svoje glasove. A kad sedam gromova ogласiše svoje glasove, htjedoh pisati; i začuh glas s neba gdje mi govori: Zapečati ono što su izrekli sedam gromova i ne zapisuj toga. Otkrivenje 10,2–4.

„Sedam gromova“ predstavljaju „izlaganje događaja“ koji bi se zbili pod prvim i drugim anđelom, a također i „buduće događaje koji će biti otkriveni svojim redom“. „Sedam gromova“ predstavljaju istinu da se povijest milerita ponavlja u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće, te da istine koje su bile odpečaćene u vrijeme svršetka 1798. godine i nadalje predstavljaju odpečaćenje istine u posljednjim danima Božjega naroda. Isus se u Otkrivenju 10 podudara s Isusom u Danielu 12. U oba odlomka iznosi se pečaćenje i odpečaćenje iskušavajuće istine u posljednjim danima.

Neki bi mogli tvrditi da Isus govori u sedmom retku, a da Gabrijel govori Danielu u jedanaestom i dvanaestom retku, no može se također razumjeti da Isus govori u sva tri odlomka. Kako god se to pitanje promatralo, glas je Kristov onaj koji govori kroz Daniela, a tri proročka razdoblja u dvanaestom poglavlju riječi su Kristove, i On iznosi ta tri razdoblja u ustroju istine. Sva su tri razdoblja zapečaćena, čineći jedan trostruki simbol.

Sedmi redak govori o dovršenju čudesa, određujući završno Kristovo djelo u Svetinji nad svetinjama dok briše grijehe stotinu četrdeset i četiri tisuće i zapečaćuje ih. Prvi redak određuje „čudesa“, a posljednji od ta tri retka također određuje „čudesa“ kao one koji su blagoslovljeni jer čekaju i doživljavaju prvo razočaranje. Razdoblje u sredini određuje pobunu čovječanstva tijekom krize zakona o nedjelji, dok također određuje razdoblje koje vodi do zakona o nedjelji kao razdoblje pripreme za stotinu četrdeset i četiri tisuće. Svi retci izravno određuju „što će zadesiti“

Danielov narod „u posljednje dane“. Sva tri retka govore o temi pročišćenja stotinu četrdeset i četiri tisuće. Prvo razdoblje usklađuje se s trećim razdobljem, a srednje razdoblje predstavlja pobunu cijeloga svijeta dok maršira prema Armagedonu.

Ako su ta tri razdoblja također i sedam gromova, tada ta tri retka moraju prepoznati „buduće događaje, koji će biti [otkriveni] svojim redom“, a ti bi se „budući događaji“ uskladili s „prikazom događaja koji su se zbili pod prvim i drugim anđelom“ od 1840. do 1844. godine. Postoji nekoliko istina koje je ovaj pokret prihvatio, a koje se izrazito razlikuju od pionirskog razumijevanja, no sve su te istine u skladu s pionirskim razumijevanjem. Došlo je do velikog proročkog pomaka od milerita do danas. Načelo dan za godinu klasičan je primjer, ali postoje i drugi. Primjer velikog proročkog pomaka prikazan je u vezi sa sedam gromova.

Nakon što je Ivanu u posljednjem retku desetoga poglavlja bilo rečeno da mora ponovno prorokovati, čime se naglašava da je povijest desetoga poglavlja predstavljala i pokret milerita i sto četrdeset i četiri tisuće, dana mu je trska da izmjeri hram, ali mu je bilo rečeno da izostavi predvorje.

I dano mi bija trska slična štapu; i anđeo stade govoreći: Ustani i izmjeri hram Božji, i žrtvenik, i one koji se u njemu klanjaju. Ali izostavi vanjski trijem koji je izvan hrama i ne mjeri ga, jer je dan poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11,1.2.

Kada je mjerio hram nakon 1844., Ivanu je rečeno da izostavi pogane koji su prikazani kao predvorje. Ovaj prikaz iz 1844. označavao je da je Bog upravo bio izabrao novu nevjestu Saveza, te je tada učinjena razlika između Njegove nevjestice i predvorja. Sestra White jasno kaže da predvorje predstavlja pogane, a hram Božji izabrani narod; samo pročitajte poglavlje „Vanjsko predvorje“ u knjizi Čeznja vjekova.

Ivan prikazuje milerite, koji su 1844. upravo postali Božji izabrani narod. Uspostavljena je razlika između milerita, koji su upravo iskusili gorko-slatku poruku, i ostatka svijeta koji se izjašnjava kršćanskim, prikazanoga kao neznabošci.

Temelj je bio položen od 1840. do prvoga razočaranja, a hram je bio dovršen tijekom objavljivanja Ponoćnoga poklika. Zatim je nastupilo veliko razočaranje i Ivanu je rečeno da ustane i izmjeri, ali da izostavi neznabošce. Ivan prikazuje otvaranje suda, i zbog toga nadahnuće primjenjuje Ivanovo mjerenje u tim redcima kao simbol istražnoga suda. Ono što smo upravo izložili o Ivanu kao simbolu mjerenja u skladu je s uobičajenim adventističkim razumijevanjem, ali je u ovome pokretu došlo do velikoga pomaka u razumijevanju toga simbola.

U skladu s mileritskim razumijevanjem, uvidjeli smo da se unutar povijesti milerita, kako je predstavljena po Ivanu u desetom poglavlju, nalazilo i proročanstvo o usporednom pokretu koji će postati sto četrdeset i četiri tisuće. Prepoznali smo da, ako uzmete mjerila povijesti milerita i izostavite vrijeme neznabožaca, možete vidjeti sam hram koji je Ivan mjerio.

Došli smo do spoznaje da jedno vremensko proroštvo od 2520 godina završava 1798., a drugo 1844., otkrivajući tako razdoblje od četrdeset i šest godina tijekom kojega je Krist izgradio mileritski hram. Ivan je predvorje poistovjetio s poganima, a postoji i proročko „vrijeme pogana“.

I past će od oštrice mača i bit će odvedeni u sužanjstvo među sve narode; i Jeruzalem će gaziti pogani dok se ne ispune vremena pogana. Luka 21,24.

„Vremena” neznabožaca su u množini i predstavljaju dva razdoblja tijekom kojih su bili pogaženi i doslovni i duhovni Izrael. Posljednje od ta dva gaženja, ono poganstva nakon kojega je uslijedilo papinstvo, završilo je 1798. Unatoč tomu što bi se moglo tvrditi, „vremena neznabožaca” završila su 1798., s dolaskom prvoga anđela. Ivan je trebao započeti mjerenje 1798., a ne prije toga. On je bio postavljen u povijest 1844.; stoga izostaviti razdoblje koje je završilo 1798. značilo je izostaviti predvorje, a čineći to otkrivате četrdeset i šest godina tijekom kojih je Milleritski hram bio podignut po Glasniku Saveza. Iz ove primjene proizlaze mnoge povezane istine, ali ja ovo jednostavno koristim kao primjer svjetla koje se razlikuje od razumijevanja pionira, ali je to svjetlo koje ne proturječi izvornim istinama, nego više ne primjenjuje vrijeme.

Ta je osobita istina bila prepoznata prije 11. rujna, ali je doista bila duboko utvrđena nakon 11. rujna. Istina o tome da Ivan mjeri hram ne može se odvojiti od sedam gromova, jer je riječ o istome odlomku. Postoji istina o primjeni sedam gromova koja je bila zapečaćena sve do razdoblja u kojemu se izvršavaju „čudesi” iz dvanaestoga poglavlja Daniela. Primjena „sedam gromova” koja je bila otpčaćena nakon srpnja 2023. savršeno se podudara, ili bolje rečeno nadopunjuje, tri retka iz dvanaestoga poglavlja Daniela na dubok način.

Sestra White rabi riječ complement, a ne riječ compliment, kako bi opisala odnos knjiga Daniela i Otkrivenja. Complement, što znači „dovesti do savršenstva“, jest ono što te dvije proročke knjige čine jedna za drugu. Sedam gromova, kada budu otpčaćeni u dvanaestom poglavlju Daniela nakon srpnja 2023., dovode ondje sadržanu poruku do savršenstva. Ono što otvara sedam gromova jest načelo alfe i omega u sprezi sa strukturom istine.

„Vremena“ neznabožaca ispunila su se 1798. godine i predstavljaju dva razdoblja od 1260 godina tijekom kojih su poganstvo, a zatim papinstvo, gazili Svetište i vojsku. Kada mjerimo hram, trebamo izostaviti predvorje, a predvorje se proteže do 1798.; no nakon 1844. vremena više nema. Danas 1260 godina jednostavno predstavlja vremensko razdoblje koje označava razliku između hrama i predvorja. Iz toga razloga, od 18. srpnja 2020. do srpnja 2023. gaženje je bilo izvršeno. Mjeriti hram danas, u vezi sa sedam gromova koji predstavljaju razgraničenje događaja što su se zbili pod porukama prvoga i drugoga anđela, djelo je dodijeljeno Ivanu. „Naše veliko djelo“ jest „sjediniti“ poruke trojice anđela, te tako prepoznati proročko djelo koje nije bilo učinjeno u ranijoj povijesti saveza i koje se čak i sada vrlo rijetko čini. Kada izostavljamo predvorje koje predstavlja vremena neznabožaca, izostavljamo 1260 godina papinskog progonstva koje je završilo u vrijeme svršetka 1798. godine.

Hram koji je podizan četrdeset i šest godina u mileritskoj povijesti označava hram koji se podiže od srpnja 2023. do neposredno prije nedjeljnog zakona. Ta je povijest razdoblje sedam gromova, „budućih događaja“, koji će, a ne možda, „biti objavljeni svojim redom“.

Kada sjedinimo povijest prvoga anđela s poviješću drugoga, uviđamo da ta povijest započinje alfa-razočaranjem i završava omega-razočaranjem. Kada uskladimo proročke međaše u povijesti prvoga anđela od 1840. do 19. travnja 1844. s međašima drugoga anđela, koji je došao u to vrijeme

i nastavio do dolaska trećega 22. listopada 1844. — imamo dva razdoblja koja i započinju i završavaju dolaskom anđela. Povijest od prvoga do drugoga prikazuje povijest od drugoga do trećega.

Proročko svjedočanstvo da je ovo valjana primjena nalazi se u alfi i omegi te primjene. Dvije usporedne crte primijenjene zajedno, te početak i svršetak obiju crta, označuju dolazak anđela. Zatim, kada se one spoje, redak na redak, u jednu crtu, početak označava prvo razočaranje, a svršetak označava veliko razočaranje. Daljnji se dokaz nalazi u načelima alfe i omegi, koja prepoznaju svršetak kao veći od početka. Razočaranje alfe koje završava velikim razočaranjem omegi prepoznaje manji i veći element alfe i omegi.

Kada započnemo s 19. travnja 1844. (dolaskom drugoga anđela koji vodi do dolaska trećega 22. listopada 1844.); i zatim također započnemo drugu liniju 11. kolovoza 1840., koja završava 19. travnja 1844., nalazimo da je razočaranje od 19. travnja 1844. i alfa i omega proročke linije koja nastaje spajanjem proročke linije prvoga i drugoga anđela.

Na kraju razdoblja pojavljuje se treći anđeo zajedno s drugim anđelom, predočujući tako 11. rujna te dva glasa moćnoga anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja. Ta dva glasa jesu poruke i drugoga i trećega anđela, a ta su se dva anđela dotaknula 22. listopada 1844. te se ponovno susreću kada se dvije povijesti dovedu zajedno, red na red. Dovedene zajedno na taj način, one predstavljaju povijest od prvoga razočaranja do velikoga razočaranja, a putokaz u sredini te povijesti, u vrijeme milerita, bio je taborni skup u Exeteru, gdje su se očitovale dvije klase štovatelja, predstavljajući pobunu ludih djevica u prisposobi i označujući srednji putokaz kao pobunu.

Sedam gromova predstavljaju povijest poruka prvoga i drugoga anđela, združenih redak po redak, što zatim prepoznaje jednu povijest od prvoga razočaranja do velikoga razočaranja u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće. Razumijevanje onoga što ta povijest proročki predstavlja podudara se istovjetno s porukom prikazanom u Danielu dvanaest kao zapečaćenom do vremena svršetka.

Nastavit ćemo ovu studiju u sljedećem članku, ali ovdje ću izdvojiti dio Danielova posljednjeg viđenja koji se bavi isključivo Danielovim prikazom Božjega naroda u posljednjim danima. Zapazite, u kontekstu pravila prvoga spominjanja, da je u prvom retku Daniel svrstan u skupinu onih koji razumiju viđenje. Prvo što se u viđenju spominje jest prikaz Daniela kao jednoga od mudrih koji razumiju, a posljednjih devet redaka u cijelosti govore o mudrima koji razumiju dvadeset i drugoga dana.

Treće godine vladavine Kira, kralja Perzije, Danielu, koji se zvao Baltazar, bila je otkrivena jedna stvar; i ta je stvar bila istinita, ali određeno je vrijeme bilo dugo; i on je razumio tu stvar i imao razumijevanje viđenja.

U one dane ja, Daniel, tugovah tri puna tjedna. Ne jedoh ukusnoga kruha, niti mi meso ni vino uđoše u usta, niti se uopće pomazah, dok se ne navršise tri puna tjedna. A dvadeset i četvrtoga dana prvoga mjeseca, kad bijah uz obalu velike rijeke, to jest Hiddekel, podigoh svoje oči i pogledah, i gle,

neki čovjek odjeven u lan, čija su bedra bila opasana čistim zlatom iz Ufaza: tijelo mu bijaše kao beril, lice mu kao sjaj munje, oči mu kao ognjene svjetiljke, ruke i noge kao uglačana mjed, a glas njegovih riječi kao glas mnoštva.

I ja, Daniel, sam vidio viđenje, ja jedini; ljudi koji bijahu sa mnom ne vidješe viđenje; ali silno drhtanje obuze ih, te pobjegoše da se sakriju. Tako ostadoh sam i vidjeh to veliko viđenje, i ne osta u meni snage; jer se moje lice u meni izobličilo do raspadljivosti, i ne zadržah snage.

I čuh glas njegovih riječi; i kad začuh glas njegovih riječi, padoh u dubok san licem k zemlji, s licem okrenutim prema tlu. I gle, ruka me dotače te me podiže na koljena i na dlanove mojih ruku. I reče mi,

O Danijele, miljeni mužu, razumij riječi koje ti govorim i uspravi se, jer sada sam poslan k tebi.

I kad mi je izgovorio tu riječ, stajao sam dršćući. Tada mi reče,

Ne boj se, Daniele: jer od prvoga dana kad si upravio svoje srce da razumiješ i da se poniziš pred svojim Bogom, tvoje su riječi bile uslišane, i ja sam došao zbog tvojih riječi. Ali knez kraljevstva perzijskoga opirao mi se dvadeset i jedan dan; no evo, Mihael, jedan od prvih knezova, došao mi je u pomoć; i ja sam ostao ondje kod kraljeva perzijskih.

Sada sam došao da ti dam razumjeti što će zadesiti tvoj narod u posljednje dane; jer se viđenje odnosi na mnoge dane.

I kad mi je izgovorio takve riječi, oborih lice svoje prema zemlji i nijem postadoh. I gle, netko nalik obličju sinova ljudskih dotače moje usne; tada otvorih usta svoja, progovorih i rekoh onomu koji stajaše preda mnom,

Gospodaru moj, zbog viđenja me obuzeše boli moje i ne ostade u meni snage. Jer kako bi sluga ovoga gospodara mogao govoriti s ovim gospodarom mojim?

jer što se mene tiče, odmah ne osta u meni snage, niti mi ostade daha. Tada opet dođe i dotače me netko nalik na sina čovječjega te me okrijepi, i reče,

Čovječe, mili, ne boj se: mir tebi; budi jak, da, budi jak. A kad mi je progovorio, osnažio sam se te rekoh: Neka govori moj gospodar, jer si me osnažio. ...

A ti, Daniele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu sve do vremena svršetka: mnogi će tumarati amo-tamo i znanje će se umnožiti.

Tada ja, Daniel, pogledah, i gle, stajahu druga dvojica, jedan s ove strane obale rijeke, a drugi s one strane obale rijeke. I jedan reče čovjeku odjevenu u lan, koji bijaše nad vodama rijeke: Dokle će biti do svršetka tih čudesa?

I čuh čovjeka odjevena u lan, koji bijaše nad vodama rijeke, kad podiže svoju desnicu i svoju ljevicu k nebu te se zakle Onim koji živi dovijeka da će to biti za vrijeme, vremena i polovinu vremena; i kad dovrši raspršiti moć svetoga naroda, sve će se to svršiti.

I čuh, ali ne razumjeh; tada rekoh: O Gospodaru moj, kakav će biti svršetak ovih stvari?

I reče: Idi svojim putem, Daniele, jer su ove riječi zatvorene i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti, i ubijeliti, i biti okušani; ali bezbožnici će bezbožno činiti; i nijedan od bezbožnika neće razumjeti; ali mudri će razumjeti.

I od vremena kad bude ukinuta svagdašnja žrtva i postavljena grozota pustoši, bit će tisuću dvjesto i devedeset dana.

Blago onome koji čeka i dosegne tisuću tristo trideset i pet dana.

A ti idi svojim putem do kraja; jer ćeš počinuti i ustati u svojoj baštini na svršetku danā. Daniel 10,1–18; 12,4–13.